

Immuun

LORI ANDREWS

IMMUUN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Immunity

Uitgave

St. Martin's Minotaur, St. Martin's Press, New York, NY

Copyright © 2008 by Lori Andrews. All rights reserved.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Els Franci

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagfoto

Thinkstock

Foto auteur

John McArthur

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2819 6

ISBN 978 90 443 4219 2

D/2014/8899/28

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.loriandrews.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Liefdevol opgedragen aan Christopher,
van wie ik voortdurend wonderbaarlijke dingen leer

Proloog

Na iets te veel drank in zes verschillende bars voelde Castro zijn kamer in het Wanderlust Motel lokken als de armen van een geliefde. The Strip flonkerde als de diadeem van een douairière, maar de knipperende neon-letters van het motel deden hem eerder denken aan pailletten op de tepelplakkers van een uitgerangeerde stripteasedanseres.

Hij liet zijn blik over het terrein gaan om zich ervan te verzekeren dat er niemand in een hinderlaag lag. Er waren kerels genoeg die een rekening met hem te vereffenen hadden of zomaar de kans zouden aangrijpen hem als boksbal te gebruiken om hun agressie af te reageren. Zijn vermoeide ogen ontwaarden Lil Joe, een stuiterende speed freak die op sommige avonden vijftien dollar voor een kamer had, maar meestal niet en dan alleen maar voor de ingang van het motel over de gebarsten stoep liep te ijsberen. Lil Joe wierp een dreigende blik in zijn richting, maar deinsde achteruit toen hij zag dat het de gespierde, één meter achten-tachtig lange Castro was. 'Ik ga al. Ik ga al,' mompelde hij met droge, gebarsten lippen.

Plotseling stopte een auto met gierende banden aan de rand van het parkeerterrein. Het rechterportier zwaaide open. Er gilte iemand en er klonk een doffe bons. De auto scheurde meteen weer weg. Castro sprintte naar de plek waar het geluid vandaan was gekomen. Hij zag onmiddellijk dat het meisje dat op straat lag met grotere problemen kampte dan het feit dat ze uit een rijdende auto was geduwd. Haar kleren waren kapot, haar gezicht was gezwollen en het kruis van haar spijkerbroek was doorweekt van bloed.

Toen hij zich over haar heen boog en zijn vingers in haar hals legde, snikte ze: 'Nee, nee, ik wil niet meer!' Ze hief in een flits haar hand op en krabde met haar gebroken nagels zijn wang open.

Hij greep haar arm en hield haar zachtjes in bedwang. ‘Stil maar. Ik zal je niks doen,’ zei hij, maar ze hilde zo hard dat het niet zeker was dat ze hem hoorde. Ze trok haar knieën op naar haar borst en maakte zich zo klein mogelijk. Hij viste zijn mobieltje uit zijn zak, maar voordat hij een nummer kon intoetsen, hoorde hij achter zich de niet mis te verstane metalen klik van een kogel die in het magazijn van een vuurwapen werd gevoerd.

Hij hief zijn armen zijwaarts omhoog en kwam langzaam overeind, zichzelf vervloekend dat hij er niet aan had gedacht dat die kerel de auto best ergens had kunnen neerzetten om te voet terug te komen. Maar toen hij voorzichtig omkeek, zag hij dat het de manager van het motel was, een potige, onverschrokken vrouw die een Beretta op hem gericht hield.

‘Ik heb haar niks gedaan,’ zei hij.

Hij besepte donders goed hoe het eruitzag: het meisje op de grond en hij met die krassen op zijn wang. Lil Joe zou zijn alibi kunnen bevestigen, maar de magere junk was verdwenen. Langzaam draaide hij zich om, met zijn armen opgeheven en zijn mobieltje in zijn hand, zich ervan bewust dat Ted deze situatie veel slimmer zou aanpakken dan hij. Ted wist elke vrouw naar zijn hand te zetten. Castro begon pas door te krijgen hoe een vrouw in elkaar zat als hij maanden of jaren haar bed had gedeeld.

Zijn blauwe ogen boorden zich in die van de oudere vrouw. ‘Dolores,’ zei hij, ‘stop dat pistool weg en laat me een ambulance bellen.’ Hij sprak heel rustig terwijl hij haar gezicht, dat in het flikkerende licht van de neonletters steeds oplichtte, goed in de gaten hield. Als ze niet binnen tien tellen dat wapen liet zakken, zou hij haar arm moeten breken.

Gelukkig voldeed ze aan zijn verzoek. Meteen vlogen zijn vingers over de toetsen van zijn mobieltje. Hij gaf de politie het adres en terwijl Dolores zich over het huilende tienermeisje boog, belde hij Ted. ‘Het is weer eens raak,’ zei hij. ‘Een zwarte Mercedes met een nummerplaat uit Nevada. FAN 231.’

Drie uur later had de politie de man die het meisje uit de auto had gegooid, te pakken. Hij was na het incident doodleuk ergens iets gaan drinken en had niet eens de moeite genomen het bloed van de stoel te schrobben.

Ted en Castro volgden de ondervraging van achter de confrontatiespiegel op het hoofdbureau van politie van Las Vegas, waar zij als vertegenwoordigers van de DEA, de Amerikaanse overheidsorganisatie die zich bezighield met het handhaven van de drugswetten, in samenwerking met het Las Vegas Police Department onderzoek deden naar een date rape drug die J werd genoemd. Vrouwen die dat gemene goedje nietsvermoedend kregen toegediend werden eerst slaperig, dan seksueel opgewonden en uiteindelijk agressief. De drug zweepte hen op tot dingen die iedere verbeelding overtroffen. Voor de schoften die er misbruik van maakten, was het slechts een spel, maar voor veel jonge meisjes eindigde dat spel in verminkingen of de dood.

De man van de Mercedes – duidelijk geen groot licht – beweerde dat hij zich van het meisje had ontdaan op verzoek van een vriend die in het Fantasy Resort werkte. ‘Ze was al zo toen hij haar in die kamer vond,’ zei hij. ‘En zo iets is niet best voor de goede naam van het hotel.’

Van achter het glas zag Castro alleen het achterhoofd van de ondervrager, maar hij kon zich wel voorstellen wat voor gezicht hij trok. Hij hoorde hem zeggen: ‘O ja, Joey? Dus jij vindt dat het voor de goede naam van het hotel beter is om een gast uit een rijdende auto te duwen?’

Joey nam een houding aan alsof hij diep beledigd was. ‘Noem je dat een gast? Een callgirl die duizend dollar per uur rekent? Doe effe normaal, man.’

Achter de spiegel vroeg Castro zich af of de eigenaar van het Fantasy Resort, Frankie ‘de Bajonet’ DiBondi, in J handelde. Maar waarom zou je belangstelling hebben voor de armzalige winstmarge van een drug voor dergelijk uitschot, als je de eigenaar was van een legaal bordeel (met een miljoen dollar aan belastbaar inkomen per maand plus een duizelingwekkend bedrag dat zwart werd weggemoffeld) en van het grootste casino aan de Strip (met een omzet van honderdvijftig miljoen dollar per jaar, terwijl artiesten als Shakira en Bette Midler om voorrang vchten om te mogen optreden in zalen waar de plaatsen vijfduizend dollar kostten)?

‘Waarom zou de Bajonet iets met J te maken willen hebben als hij met H kapitalen zou kunnen verdienen?’ vroeg Castro.

‘Dat moeten we dus uitzoeken,’ zei Ted. ‘Wie weet heeft iemand anders in het Fantasy stiekem een handeltje opgezet.’

Castro knikte. Als dat onder DiBondi’s neus gebeurde, zou de actie die

de hoteleigenaar de komende vierentwintig uur zou ondernemen, een aanwijzing kunnen opleveren over wie de drugs verkocht, en hopelijk ook over wie ze vervaardigde.

Het was negen uur 's ochtends toen ze bij het Fantasy Resort arriveerden. Castro liep regelrecht naar het casino, omdat hij verwachtte DiBondi daar aan te treffen. De zeventigjarige don had een penthouse in het hotel, maar zat nooit stil. Belangrijke gasten werden door hem persoonlijk begroet, hij gaf diners voor beroemdheden en liep met driftige stappen langs de blackjacktafels terwijl hij priemende blikken op de dealers wierp om ervoor te zorgen dat ze geen geintjes uithaalden met zijn centen. Het casino had uiteraard een waterdicht beveiligingssysteem en de don had een legertje voormalige politiemensen in dienst als bewakers, maar hij was een man van de oude stempel.

Toen Castro de bar van de grote zaal van het casino binnenging, zag hij DiBondi meteen. De don liep op een blonde man van een jaar of veertig af. De jongere man droeg een donkerblauw pak en een stropdas met opdruk van een of andere dure school, waarmee hij nogal uit de toon viel, want in het casino zag je maar twee soorten mensen: mannen in smoking die sexy vrouwen in extravagante avondjurken à la Cher aan hun arm hadden, en vadsige middenklassers in een bermudashort of een joggingpak.

DiBondi sloeg zijn arm om de schouders van de jongere man, maar in plaats van hem een drankje aan te bieden, leidde hij hem met zachte dwang naar de uitgang. Om niet te laten merken dat hij DiBondi schaduwde, voegde Castro zich in een stroom mensen die op weg was naar het luxueuze ontbijtbuffet, maar hij bleef dicht genoeg bij hem om hem niet uit het oog te verliezen, want buiten kwam een parkeerbediende voorrijden met een Cadillac met het kenteken FAN 001. Castro moest ervoor zorgen dat hij samen met Ted in zijn eigen auto zat voordat de don wegreed.

DiBondi overhandigde de autosleuteltjes aan de veertiger, die Castro voor het gemak als zakenman bestempelde. Dat kon in Vegas van alles betekenen. Hij wist niet wat hij met J te maken had, zelfs niet óf hij er iets mee te maken had, want wie dergelijke drugs maakte, was over het algemeen niet zo dom om in zo'n kostuum naar het casino te komen en

DiBondi zou zich ook niet in het openbaar met hem vertonen, maar het was in elk geval allemaal zo intrigerend dat Castro het naadje van de kous wilde weten.

Castro's vermoeide lichaam, dat hij al bijna twee dagen geen slaap had gegund, reageerde alert toen DiBondi en zijn metgezel kort voor Flagstaff, Arizona, stopten bij een tankstation. Het was hun eerste halte sinds ze vijf uur geleden uit Las Vegas waren vertrokken. Ted werd wakker toen Castro zachtjes remde. 'Godallemachtig,' gromde hij. 'Waar gaan die lui helemaal naartoe?'

Castro nam niet de moeite de vraag te beantwoorden. Hij ruilde met Ted van plaats en viel meteen in slaap. Toen hij wakker werd, was het bijna donker en stonden ze tegenover de ingang van Hotel La Fonda in Taos. Hij stapte uit, liep het hotel in, ging in de lobby zitten en maakte met zijn mobiele telefoon stiekem een foto van DiBondi's metgezel. Hij stuurde de foto meteen ter identificatie naar het hoofdkwartier van de DEA.

Ted en hij wachtten tot het tweetal in de lift was gestapt, liepen toen naar de balie en checkten in als een homoseksueel stel. Ze hadden in de auto ieder vijf uur geslapen en waren gereed voor wat DiBondi ook in zijn schild mocht voeren. Ted pakte Castro's hand toen ze op de lift wachtten. Eenmaal in de lift barstte Castro in lachen uit. 'Ik moet erom denken bij mijn volgende klus een vrouw als partner te vragen,' zei hij.

'Waarom zou je? Je houdt toch van me?' Dat was waar. Ted was Castro's beste vriend.

In de hotelkamer liep Castro naar het raam. De zon ging net onder. Hij zag dat de parkeerbediende DiBondi's auto niet had weggezet. 'Ik denk niet dat ze hier lang blijven,' zei hij. Hij pakte de plattegrond van Taos en omgeving die op het bureau lag.

Ze gingen weer naar beneden, ditmaal via de trap. Ted liep even het plein tegenover het hotel op en stapte vlak voordat DiBondi en zijn partner wegreden weer bij Castro in de auto.

Castro's mobieltje ging toen hij DiBondi's Cadillac op een veilige afstand volgde. 'Hij zit niet in onze databank,' meldde de man van de DEA. De blonde metgezel van DiBondi stond niet als misdadiger geregistreerd en had, voor zover bekend, geen banden met de maffia.

‘Oké, bedankt,’ zei Castro. Hij hing op en keek opzij naar Ted.

‘Ik heb het gehoord,’ zei Ted.

‘Hij lijkt me ook geen maffiafiguur.’

Na anderhalf uur sloeg de Cadillac een ongeplaveide weg in.

‘Denk je dat hij ons in de smiezen heeft?’

‘Lijkt me niet.’ Castro doofde de koplampen. De Cadillac reed met een vaartje door, alsof hij nog op de geasfalteerde weg zat. Steentjes spatten op en de wagen liet een lang stofspoor achter. De weg liep langs de rand van een diepe steengroeve. ‘Staat dit op de kaart?’

Ted deed een kleine zaklantaarn aan om de kaart te bekijken. Voor alle zekerheid schermde hij het licht af met zijn hand. ‘Ja. De steengroeve is bijna twee kilometer lang. Daarna krijgen we volgens deze kaart bijna twintig kilometer onbebouwd terrein.’

‘En hoe heet dat? Area 51?’

‘Nee. rsv.’

‘Laat eens zien.’ Toen Castro zonder vaart te minderen naar de kaart keek, zwenkte de auto gevaarlijk dicht naar de rand van de afgrond.

‘Jezus, man, doe niet zo eng,’ zei Ted. ‘Pas op, ze stoppen.’

Castro stuurde meteen naar links en stopte achter een bulldozer. Ted tuurde door zijn nachtkijker. Castro pakte de zijne. DiBondi en zijn chauffeur waren tweehonderd meter verderop gestopt en werden begroet door vier mannen met lang, steil haar. Indianen.

‘rsv. Reservaat,’ zei Castro.

Ze waren DiBondi gaan schaduwen om uit te zoeken of hij iets te maken had met de nieuwe date rape drug, maar ze wisten ook dat de overheid en in het bijzonder het ministerie van Justitie verdenkingen koesterde dat de maffia probeerde de casino’s van de indianen stukje bij beetje in hun macht te krijgen. Wie weet waren ze hier op belangrijk bewijsmateriaal gestuit.

‘Ik weet niet welke stam dit is, maar zo te zien staan ze er financieel niet al te best voor,’ zei Ted. ‘Zie je dat houten gebouw? Dat ziet er knap gammel uit.’

Ted haalde zijn .38 uit het handschoenenkastje. Castro’s .40 Sig Sauer zat in de holster onder zijn windjack. Ze stapten uit en liepen nog zo’n dertig meter door over de landweg, maar konden niet dichterbij de mannen komen omdat ze nergens meer dekking hadden.

Castro bekeek het gebouw. Hij schatte dat het vijftientig meter lang en zes meter breed was. Het dak bestond uit gekromde balken die bedekt waren met schors. Het moest een langhuis zijn. Hij probeerde zich te herinneren wat hij daarover had geleerd. De vier indianen gingen naar binnen, maar lieten DiBondi en zijn chauffeur voor de deur staan. Misschien moesten ze eerst overleggen of de mannen uit Las Vegas naar binnen mochten. Je mocht de functie van de langhuizen niet onderschatten. Ze werden gebruikt voor peyote-rituelen en voor vergaderingen over belangrijke beslissingen en waren verboden voor vrouwen. Wacht, er gebeurde iets. Een ruiter kwam luid schreeuwend in volle galop aanrijden. Castro tuurde door de nachtkijker. Met die blauwe streep oorlogsverf op zijn neus zag de indiaan er erg oorlogszuchtig uit. Hij sprong van zijn paard en posteerde zich voor DiBondi.

Terwijl de indiaan de oude don dreigend aankeek, maakte de blonde man een omtrekkende beweging zodat hij achter het paard kwam te staan. Castro verwachtte ieder moment dat hij een pistool zou trekken om de indiaan neer te schieten. Hij hief zijn Sig Sauer op en richtte hem op de schouder van de man.

Plotseling zakte Ted naast hem in elkaar. Instinctief stak Castro zijn arm uit om zijn partner op te vangen. Hij zocht door de kijker naar de sluipschutter, maar kon hem niet vinden en toen hij naar zijn vriend keek, zag hij ook geen wond. Ted had alleen een bloedneus en haalde piepend adem. Castro boog zich over hem heen. Ted beefde en zijn tong werd dik. Omdat het zo donker was, dacht Castro eerst dat zijn ogen hem bedrogen toen het hele gezicht van zijn vriend opzwol tot een monsterlijk masker.

‘Help,’ hijgde Ted. Zijn gezwollen lippen barstten open. Zijn wanstaltig opgezette oogleden werden op elkaar geperst. Vanwege het bloed dat uit zijn neus in zijn mond stroomde, werd het spreken hem onmogelijk gemaakt.

Castro haalde zijn knokkels open aan de ruwe weg toen hij zijn handen onder de oksels van zijn makker schoof. Zo snel als hij kon sleepte hij Teds opzwellende lichaam naar de auto. ‘Hou vol. Ik heb je.’

Hij tilde hem op de achterbank en schoof een van hun rugzakken onder zijn hoofd opdat hij niet in zijn eigen bloed zou stikken. Zijn vriend lag nu onbedaarlijk te beven. Zijn gebarsten lippen weken uiteen

alsof hij wilde gaan schreeuwen en hij had vanwege zijn dikke tong de grootste moeite lucht naar binnen te krijgen.

Castro keerde de auto en scheurde weg. Ondanks het lawaai van de opspattende steentjes die tegen het chassis kletterden, hoorde hij de knallen van drie schoten die vanaf het langhuis op zijn auto werden afgevuurd.

1

Alex deed een stap bij het computerscherm van de sequencer vandaan en bekeek de vierkleurige lappendeken die het glycoproteïne-gen van het dengue-2-virus ofwel de knokkelkoorts uitbeeldde. Je kon het macaber noemen, maar zij vond dit gen in zijn kale, chemische vorm – afgebeeld door het rood, blauw, groen en oranje die de A, C, G en U van de genetische code vertegenwoordigden – prachtig om te zien.

Ze voerde de genetische letters in een computerprogramma in en hoorde hoe haar laboratorium werd gevuld met klanken. Een hoogleraar van de Kunstacademie van Chicago, Peter Gena, had een programma ontwikkeld dat het genetische alfabet van dodelijke ziekten omzette in muziek. Hij gebruikte de genetische sequentie van hiv, mazelen en polio als basis voor zijn composities. Toen Alex het programma aan de sequentie van het denguevirus koppelde, hoorde ze schrille noten op elkaar botsen, afgewisseld met oorstrelende klanken. Huiveringwekkende muziek die goed paste bij de hoge letaliteit van dit gevaarlijke, uit Zuidoost-Azië overgewaaide virus.

Alex, die aan Columbia University medicijnen had gestudeerd en daar vervolgens een Ph.D. in genetica had gehaald, werkte inmiddels alweer twee jaar voor het Pathologisch Instituut van het Amerikaanse leger, het ARMED FORCES INSTITUTE OF PATHOLOGY, afgekort AFIP. Daar deed ze onderzoek naar het genoom van gevaarlijke, besmettelijke ziekten waarvan het ministerie van Defensie vreesde dat ze ingezet zouden kunnen worden in een biologische oorlog tegen de Verenigde Staten. Ze had ook zitting in een interdepartementale commissie onder leiding van het hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst, Martin Kincade. De commissie, die was opgebouwd uit vertegenwoordigers van de FBI, CIA, Binnenlandse Veiligheidsdienst en de ministeries van Justitie en Volksge-

zondheid, was verantwoordelijk voor het opsporen van infectieziekten, om vervolgens de gevaren ervan te analyseren en medische en maatschappelijke maatregelen aan te bevelen.

Het AFIP had echter wel meer te doen dan wachten op mogelijk bioterrorisme. Sterker nog, in de ogen van de militairen die er werkten, was Alex' werk onbeduidend, vergelijkbaar met het verzamelen van sleutelbloemen of het zoeken naar leven op andere planeten. De mannen van het AFIP waren opgeleid om met actuele bedreigingen af te rekenen – een vijand te verslaan of een moordenaar op te pakken.

Op een terrein van vijfenveertig hectare in een uithoek van D.C., niet ver van de grens met Maryland, hield het semigeheime AFIP toezicht op forensische onderzoeken in de Verenigde Staten en daarbuiten, onder toezicht van het leger en de overheid. Het Congres had het instituut een blanco cheque gegeven om nieuwe technologieën te ontwikkelen ten behoeve van de nationale veiligheid, forensische research en traditionele oorlogvoering. De Amerikaanse versie van James Bond's Q – kapitein Grant Pringle – hield in een kantoor niet ver van Alex' lab toezicht op een schare onderzoekers, maar in tegenstelling tot zijn elegante Britse evenknie was Pringle een uit zijn krachten gegroeide gewichtheffer die in Las Vegas was geboren en getogen.

Alex hield van haar werk maar niet van de organisatie. Ze had een hekel aan de militaire hiërarchie, de overdreven geheimhoudingsreglementen en de emotieloze façade die de mannen met wie ze werkte, optrokken. Ze zette zich ertegen af door zich puur als burger te gedragen: ze ging naar haar werk in een spijkerbroek en coltrui, liet zich in de keuze van haar researchprojecten leiden door haar persoonlijke interesses en zocht steeds nieuwe manieren om de rigide reglementen naar haar hand te zetten. Haar beste vriendin, luitenant Barbara Findlay, het hoofd van de Juridische Afdeling van het AFIP, moest daar altijd om lachen, al kon ze zich ook weleens kwaad maken om de manier waarop Alex tussen de regels door manoeuvreerde. Alex typeerde zichzelf weleens als Barbara's ondeugende tweelingzusje.

De computermuziek liet zulke wanklanken horen dat het klopje op de deur Alex bijna ontging. Ze deed open en zag dat het kapitein Randolph Stone was, een patholoog van het Walter Reed Hospital, dat eveneens onder het AFIP viel. Ze had hem een paar weken geleden

leren kennen toen men in het ziekenhuis haar expertise nodig had gehad.

‘Wat een afgrijselijke muziek. Ik was al bang dat je bezig was iemand met zigzaglittekens op zijn gezicht elektrische schokken toe te dienen,’ zei Stone.

‘Ben je gekomen om een bestelling te doen? Wat had je in gedachten? De bruid van Frankenstein?’

‘Alleen als het een kloon is van Angelina Jolie.’

‘Daarvoor zul je in de rij moeten gaan staan.’

Stone glimlachte en leunde tegen een werkbank met flessen reagens die Alex voor de laatste sequentieproef had gebruikt. De blik waarmee hij haar bekeek was die van de mannen die op straat naar haar floten vanwege haar lange, golvende, blonde haar, de rondingen die geaccentueerd werden door haar spijkerbroek en coltrui en haar lengte van één meter zesenzeventig. Bij het AFIP waren de mannen inmiddels aan haar gewend en werd ze behandeld als een gelijke, behalve door kapitein Grant Pringle, die het werpen van wellustige blikken tot een olympische sport had verheven.

De nieuwe patholoog was van haar leeftijd, midden dertig, had een innemende glimlach en zongebleet haar dat vrij kort was geknipt, maar nog altijd langer was dan de stekeltjes die bij het AFIP de maatstaf waren. Hij overhandigde haar een dossiermap en zei: ‘Eerlijk gezegd heb ik een verzoek.’

Ze pakte de map aan. ‘Is één gekloond vriendinnetje niet genoeg?’

‘Helaas niet. Ik zit tot aan mijn nek in de autopsies en nu belde er iemand van de DEA dat ze dit rapport dringend nodig hebben. Ik heb echt geen tijd om het te gaan brengen.’

Alex voelde zich een beetje genomen. ‘Kunnen ze geen koerier sturen? Me dunkt dat hier soldaten genoeg werken die dat wel even kunnen doen.’ Het was al irritant genoeg dat haar baas, kolonel Jack Wiatt, haar soms opdrachten gaf die iedere willekeurige laboratoriumassistent kon uitvoeren, maar Wiatt was in elk geval oud genoeg om haar vader te kunnen zijn. Van deze surfer boy hoefde ze zoiets niet te pikken.

‘Nee, want het gaat om een zeer gevoelige zaak. Sorry, dat had ik er meteen bij moeten zeggen. Gisteren is in New Mexico een DEA-agent overleden en nu wil de DEA met spoed een onderzoek instellen om te

zien of hij drugs gebruikte. Ze zijn in vergadering met allerlei hoge pie-ten en willen het dossier uit handen van een arts ontvangen voor het geval iemand vragen heeft. Het is je misschien niet opgevallen, maar het is zondag, dus zijn er in het ziekenhuis niet al te veel artsen aanwezig.’

Alex deed de map open en bladerde in het verslag. Ze gaf in stilte toe dat ze soms te kribbig reageerde. Zoveel moeite was het niet om eventjes naar Arlington te rijden, vooral omdat Stone zelf nota bene zo goed was in te vallen voor een vriend van haar, AFIP-patholoog Tom Harding, die in Australië aan een regatta deelnam. Ondanks zijn eigen drukke werkrooster deed Stone hier in het AFIP-gebouw Hardings autopsies, waarna hij weer terugkeerde naar het Walter Reed om op de afdeling Pathologie monsters van ziektegevallen te analyseren.

Alex las de conclusie van het verslag. *Dood lijkt veroorzaakt door overdosis cocaïne.* ‘Het toxicologierapport ontbreekt.’

‘Het lijk is vanochtend pas gearriveerd. De uitslagen zijn nog niet binnen. Maar van de neusvliezen van het slachtoffer was weinig over, zoals je vaak ziet bij druggebruikers en bij de sectie heb ik sporen gezien van multiorgaanfalen – hart, nieren en de rest.’

Alex knikte. Het was een prachtige aprildag, de kersenbomen stonden in bloei en ze had haar gele vintage T-bird net volgetankt. Een ritje lokte haar eigenlijk wel. ‘Waar moet het afgeleverd worden?’

‘Op het hoofdkwartier van de DEA. Army Navy Drive 700, Arlington.’

Army Navy? dacht Alex. Zelfs bij zo’n uitstapje kon ze dus niet aan het militaire apparaat ontsnappen.

‘Bij wie?’

Hij kwam naast haar staan en bladerde naar de tweede pagina van het verslag. ‘Milford. Hij is degene die om de sectie heeft gevraagd en daarmee de zaak uit handen van de forensisch patholoog van New Mexico heeft gehouden. Hij zei dat de DEA er geen behoefte aan heeft dat buitenstaanders te weten komen dat een van hun agenten coke zat te snuiven terwijl hij in functie was.’

Alex en Stone verlieten samen het gebouw. ‘Bedankt, Alex,’ zei Stone. ‘Volgende keer doe ik iets voor jou.’

2

Het gebouw waar de DEA was gevestigd, stond naast het hoofdkwartier van de U.S. Marshal in Arlington, Virginia. James Milford zat op Alex te wachten in een vergaderzaal. ‘Gaaf u zitten, dan kijk ik even of alles in orde is.’

Alex nam plaats aan de grote tafel met het marmeren blad en keek naar de ingelijste documenten aan de muur. Het waren de originele exemplaren van wetsvoorstellen over drugsgebruik die onder diverse presidenten tot wet waren geworden. Saaie kost, maar wat had ze anders verwacht in het hoofdkwartier van de DEA? Vakantiekiekjes uit Colombia?

Een man van rond de vijftig met staalgrijs haar en een grijs pak kwam binnen, gevolgd door een jongere man met zwart haar in een spijkerbroek en een bruin leren jack. De jongere man maakte ongeduldige gebaren met zijn verbonden handen en zei fel: ‘Dat is niet waar! Hij gebruikte geen drugs! We hebben tijdens de surveillance de hele tijd op elkaars lip gezeten.’

Milford probeerde de gemoederen tot bedaren te brengen door naar Alex te wijzen en tegen de oudste van de twee mannen te zeggen: ‘Agent Galloway, dit is...’ Maar Galloway hief zijn hand op om Milford tot zwijgen te brengen en snauwde tegen de andere man: ‘We hebben officiële rapporten waarin staat dat Ted tijdens de zaak-Gambrano coke heeft gesnoven.’

‘Ja, om mij te redden. We waren undercover bezig drugs te scoren toen er iets misging. Een van die klootzakken zette een pistool tegen mijn hoofd. Als we niks hadden gedaan, zou hij geweten hebben dat we juten waren. Daarom heeft Ted toen een lijntje gesnoven.’

‘En wie daar eenmaal mee begint, kan er soms niet meer mee stoppen.’

Heel even dacht Alex dat de donkerharige man zijn baas te lijf zou

gaan, maar uiteindelijk zei hij op een ijzige toon: ‘Dat we dankzij Ted de helft van de Gambrano’s konden oppakken, vond je anders niet erg, klootzak die je bent.’

‘En nog iets. Hoe haal jij het in je botte hersens om zomaar weg te rijden? Je zag dat Frankie DiBondi en zijn chauffeur op het punt stonden een van die indianen af te maken, maar je bent evengoed weggereden. En wat had dat nog voor zin? Ted was al zo goed als dood.’

De jongere man bleef doodstil staan, met razernij in zijn ogen. Hij was niet langer in staat iets te zeggen. Hij keek alsof hij zijn baas wilde vermoorden.

Milford maakte van de stilte gebruik om tussenbeide te komen. ‘Agent Galloway, Castro,’ zei hij, ‘dit is dr. Alexandra Blake van het AFIP. Ze is hier om het sectierapport toe te lichten.’ Ze keken allebei naar Alex, alsof ze nu pas in de gaten hadden dat ze er was.

De oudere man blafte: ‘Een burger? Wat moet dat voorstellen, Milford? Houden jullie vandaag een open dag of zo?’

‘Ik...’ zei Milford.

‘Geef me dat verslag,’ snauwde Galloway.

Milford voldeed aan het bevel. De andere man, Castro, keek naar Alex. Zijn ogen waren zo blauw als de zee – niet turkoois, zoals de kalme Grote Oceaan, maar onstuimig grijsblauw, zoals de Atlantische Oceaan tijdens een noordwester. Terwijl hij naar Alex staarde, ontspande zijn houding zich iets. Misschien hoopte hij dat zij opheldering zou geven.

Galloway wees triomfantelijk naar de conclusie van het verslag. “Dood lijkt veroorzaakt door overdosis cocaïne”.

‘Onzin,’ zei Castro. ‘Ik heb genoeg cokesnuivers meegemaakt om te weten hoe ze zijn. Ze gedragen zich verward en geagiteerd en ze hebben zenuwtrekkingen.’

Alex vond het niet prettig dat ze hem slecht nieuws over zijn partner moest geven. ‘Maar zijn hart en lever functioneerden niet meer, een bekend verschijnsel bij een overdosis cocaïne.’

‘Ja, maar er was met Ted iets anders aan de hand, iets heel griezeligs. Zijn tong werd helemaal dik en zijn gezicht zwol op als een ballon.’

Nu werd Alex nieuwsgierig. Daarover stond niets in het verslag. ‘Hebben jullie foto’s?’ vroeg ze.

Milford trok een grote envelop uit het stapeltje paperassen dat voor hem lag en duwde die over de vergadertafel naar haar toe. Ze maakte het zilverkleurige lipje aan de achterzijde los en schudde de foto's eruit. Castro had gelijk. Deze man zag er niet uit als het slachtoffer van een overdosis. Hardop denkend zei ze: 'Het zou een allergische reactie kunnen zijn.'

Castro hield nadenkend zijn hoofd schuin.

Galloway had ook daar meteen een verklaring voor: 'Dan zal die coke versneden zijn geweest met een onzuivere substantie.'

'Morgen krijgen we de uitslagen van het toxicologieonderzoek,' zei Alex. 'Dan weten we meer.'

De twee kemphanen keken tevreden, er ieder van overtuigd dat de bevindingen hun individuele theorieën zouden bevestigen.

'Wanneer wordt het lichaam vrijgegeven?' vroeg Castro aan Alex. 'Ik moet zijn moeder laten weten wanneer hij begraven kan worden.'

Alex had geen idee wat Randy Stone daarover had toegezegd toen hij de sectie op zich had genomen, maar ze werd hoe langer hoe nieuwsgieriger naar deze zaak. 'Laten we even wachten tot we het toxicologie-rapport hebben om te zien of er iets ongebruikelijks in staat en zo ja, of er bijzondere maatregelen moeten worden genomen.'

Castro knikte. 'Ik kom morgenmiddag terug om de formulieren voor het lijk...' Hij haalde diep adem. '... om de formulieren voor Teds stof-felijk overschot in orde te maken.'

Alex zag hoe de woede in zijn ogen veranderde in de holle blik van de rouw. Hij kwam naast haar staan, pakte een van de foto's van zijn partner, keek er een paar ogenblikken naar en verliet toen de kamer, alsof hij zijn vriend terug kon krijgen als hij maar in beweging bleef.